

ringe for dine Øren baade Dag og Nat lige til Valgene:
»Balduin skal ødelægges!« ... Godnat, Johannes!«

Præsten fulgte sin Broder ud. Han gik tavs ved Siden af ham og holdt kærligt Armen om hans Skulder.

»Hils Meta og Børnene!« sagde han fra Trappen, da Doktoren sad i Vognen. »Jeg ser snart over til jer.«

Da han kom tilbage til sin Stue, gik han hen til Pulten, og her blev han længe staaende i Bøn. Som sin Far, den gamle Jørgen Skolelærer, stod han under det tornekrone Kristushoved med Ansigtet i sine Hænder og bad for sin Broder. Ude i den sommernatslyse Have slog Nattergalen sine sørgmødige Triller.

Paa samme Tid sad Doktor Gaardbo i en elektrisk oplyst Bondestue med en lille nøgen, rødblaa Menneskeunge mellem Hænderne. I en moderne Jernseng med blanke Messingkugler og Gesvejsning laa den udmattede Moder. Det blege Ansigt var vendt imod ham. Trods sin dybe Afkræftelse vilde hun ikke slippe sit Barn afsyne.

»Var det saa alligevel ikke godt, at De fik Lov til selv at være tilstede ved Ankomsten,« sagde Doktoren. »Det er et drøjt Stykke Arbejde. Men det lønner sig!«
